

[Henning Philipson.]

somhed, hvor der sker begrænsninger. Men hvis vi nu endelig skal beskæftige os med disse 43.000 boliger, så bliver vi nødt til også at sige til os selv, at det vel stadig væk er et spørgsmål, om vi har råd til at bygge flere boliger årligt med den samme fordeling på art og størrelse, som vi har kendt indtil nu. Byggeriets fordeling på art og størrelse er jo et resultat af den boligpolitik, der blev indledt i begyndelsen af 1960erne i dette land, hvor der jo netop skete det afgørende brud på traditionerne med hensyn til kreditformidlingen, hvilket medførte en væsentlig ændring i byggeriets art og størrelse.

Ville det ikke være rigtigt, om man i stedet for at beskæftige sig med antallet af boliger virkelig alvorligt gik over til at beskæftige sig med antal kvadratmeter, antal etagemeter, om man vil? Det forekommer også mig rimeligt, når man endelig vil styre — og jeg opfatter dette som et forsøg på en styring — at vi også diskuterer en maksimal størrelse af de boliger, som der kan gives igangsættelsestilladelse til. Mig forekommer det at være særdeles relevant.

Jeg vil godt føje til, at jeg er ikke helt sikker på — det må vi jo se på hen ad vejen; jeg mener da, at der burde indbygges en mulighed for korrektion — at de 43.000 boliger om året er det rigtige tal. Forudsætningen for, at vi kan vide, om det er det rigtige tal — både i den givne situation på kort sigt og også på lang sigt — er vel i og for sig, at vi kender svaret på det spørgsmål, som hr. Preben Steen Nielsen beskæftigede sig med, nemlig: hvordan får vi en planlægning af fordelingen af boligbyggeriet, ikke kun i de enkelte kommuner, men også i de enkelte regioner og amter?

Jeg vil godt føje til, at 43.000 er for vort vedkommende ikke noget helligt tal. Det er ikke sakrosankt i den forstand, at vi ikke skulle kunne finde frem til det, som vi anser for at være særdeles nødvendigt, en fællesnævner mellem behov og muligheder.

Lad mig dernæst gøre et par bemærkninger til dem, som har den idé, at denne regulering i sig selv vil betyde en faldende beskæftigelse. Det er udtalt så skrāsikkert fra forskellige sider, men man glemmer, at dette samtidig er et i hvert fald hæderligt forsøg på at få etableret en stabil byggerytme. Og man skal lige holde fast ved én ting

yderligere, nemlig at selv om vi opretholdt et boligbyggeri i det omfang, som f.eks. perspektivplanredegørelse I taler om, altså et sted mellem 50.000 og 55.000 boliger om året, så vil det i sig selv være en stagnation i forhold til den stigning i boligbyggeriet, vi har kendt 1960erne igennem. Jeg synes også, at de, som så skrāsikkert giver udtryk for, at det vil betyde faldende beskæftigelse, må stille sig det spørgsmål, om det er rigtigt, at vi i så høj grad har et overforbrug, når det drejer sig om parcelhuse. Det er i realiteten det, som er baggrunden for den redegørelse, ministeren har givet i dag. Vi opfatter bekendtgørelsen som et led i et forsøg på at få en planlægning af den totale byggevirksomhed i dette land, og på den baggrund synes jeg man bør bedømme den.

Boligministeren (Svend Jakobsen): Jeg mener at kunne takke — og det gør jeg gerne — samtlige ordførere for de bemærkninger, der er faldet om selve den måde, hvorpå administrationen af reguleringen er tilrettelagt. Jeg er helt opmærksom på, at der er en forskellig vurdering af behovet for at indføre regulering, men jeg har forstået på alle ordførerne, at når man skulle foretage regulering, så er det ganske godt ramt.

Jeg synes, der var nogen inkonsekvens i hr. Guldbergs argumentation, idet hovedparten af hans argumentation egentlig byggede på en ganske væsentlig mangelsituation, altså noget med lange kødannelser, medens slutbemærkningen indeholdt sætningerne: når vi nu har bygget så meget og vi har så meget til rådighed. Det var, som om der ikke helt var balance mellem argumentationen vedrørende de ulemper, der kunne være forbundet med ordningen, og så vurderingen af den faktiske situation. Det skal jeg nu ikke bore mere i, men jeg forstod egentlig på hr. Guldberg, at han var enig i, at det aktivitetsniveau, vi har på nuværende tidspunkt i bygge- og anlægssektoren, er uacceptabelt — uacceptabelt, fordi det betyder et pres på omkostningerne i byggesektoren og betyder et spild af ressourcer, fordi vi ikke kan gøre det byggeri færdigt, vi har sat i gang. Det har været en væsentlig begrundelse for min beslutning om at sætte denne regulering i værk.

Jeg vil gerne i den samme forbindelse si-